

Homilija mariborskega nadškofa msgr. Alojzija Cvikla DJ na praznik sv. apostolov sv. Petra in Pavla v stolnici, 29. junij 2019

Dragi sobratje duhovniki, diakoni, bogoslovci, redovnice in redovniki, še posebej pozdravljam vaju, Primož in Sebastijan, ki bosta danes posvečena v mašnika, pozdrav vajinim domačim, sorodnikom in prijateljem.

Danes, na praznik apostolov Petra in Pavla, se spominjamo njunega mučeništva. Malo nas je presenetilo berilo, vzeto iz Apostolskih del, ki ne govori o Petrovem mučeništvu, temveč, kako je čudežno ušel smrti. Bil je v zaporu, Cerkev pa je zanj molila in Gospodov angel ga je čudežno izpeljal iz ječe. Vse to se je zgodilo v Jeruzalemu. Nekaj let pozneje se bo Peter zopet nahajal v ječi, v Rimu, Cerkev bo prav tako molila zanj. Ampak tokrat ne bo čudežno rešen, obratno pretrpel bo mučeništvo.

Zakaj je Bog prvič posegel, ne pa drugič? Zakaj je bil Peter čudežno rešen, če pa bo na koncu moral umreti?

Bog je Petra v svoji ljubezni poklical in mu zaupal pomembno poslanstvo, to je poslanstvo oznanjevanja evangelija in voditi prve korake Cerkve. Na začetku je bil Peter tisti, ki ga nobena človeška moč ni mogla zaustaviti. Kakšno veselje je bilo za Cerkev, ko so videli Božjo moč, ki je bila v ozadju vsega. Ko je Peter svoje poslanstvo opravil, ga ni bilo več potrebno osvoboditi iz rok preganjalcev. Prav isto velja za apostola Pavla.

To misel najdemo že v knjigi Razodetja (prim. Raz 11,3.7), kjer se govori o dveh pričah, ki sta oblečena v raševino: »Ko bosta dokončala svoje pričevanje, bo zver, ki se vzdiguje iz brezna, začela vojno proti njima, ju premagala in ubila.«

Za Petra in Pavla mučeništvo ni bil poraz, ampak znamenje največje povezanosti z njim, vstalim Gospodom, ki sta ga oznanjala. Poslanstvo Petra je bilo, da potrdi brate v veri, ne samo z besedo, ampak s svojo zvestobo do konca. Smrt apostolov Petra in Pavla je bila za mlado Cerkev potrditev v veri in veselje, da jima je Bog dal moč, da sta v najtežjem trenutku bila najmočnejša pričevalca.

Ni lahko videti Božji prst v trpljenju, ko nasprotniki slavijo zmago. Mnogi v trpljenju doživljajo, kot da je Bog pozabil na nje. Toda oba apostola, tako Peter, kot Pavel sta imela osebno izkustvo, kolikokrat sta bila deležna Božje ljubezni in pomoči. Zato sta bila polna vere in zaupanja, da bosta tudi iz te preizkušnje izšla kot zmagovalca.

Mučeništvo prvakov med apostoli nas vabi, da pogledamo na prehojeno pot svoje osebne vere. Kolikokrat smo tudi mi doživeli, kako se nas je milostno dotaknil Bog, nam dal moč, ko smo obupovali, nam pokazal pot, ko nismo vedeli kako naprej.

Draga novomašnika Primož in Sebastijan! Ko sem prebiral vajino pripovedovanje o poti k duhovništvu, sem začutil, da se je nad vsakim od vaju v določenem trenutku zaustavilo Božje oko in sledilo je povabilo. Ne samo, da vaju je Bog poklical, dal vama je tudi pogum, da se nista ustrašila pred težkim in odgovornim poslanstvom. V tem vajinem odgovoru na Božji klic sta bila opogumljena z nešteti primeri, kot jih najdemo tudi v Svetem pismu. Na misel mi prihaja Abraham, oče naše vere, ko ga Bog pokliče: »Ne boj se Abraham! Jaz sem tvoj ščit, tvoje plačilo bo zelo veliko« (prim. 1 Mz 15,1), ali pa prerok Izaija: »Nikar se ne boj, saj sem te odkupil, poklical sem te po imenu!« (prim. Iz 43,1).

Tudi vaju je Gospod izbral. Ne zato, da bi ustvarjala kariero, ampak, da bi mu služila. Odrešenje, ki nam ga Bog želi podariti je zastonjski dar. Ne moremo ga kupiti. Bog nas rešuje zastonj, ne zaračunava nam. To pričakuje tudi on nas, ki nas je poklical.

Zastonjskost je ena od osnovnih drž, ki nas mora spremljati, kajti samo tako bodo lahko ljudje v nas prepoznavali, da smo pravi pastirji Cerkve.

Živimo v času tržne logike »daj- dam« in tudi mi lahko hitro zapademo v to logiko: »Gospod, če ti storiš meni to, ti bom jaz dal to«.

Na ta način lahko hitro postanemo kot uslužbenci, ki naredijo to, kar je potrebno, potem pa lahko živimo »svoje življenje«.

Toda naše služenje Gospodu in ljudem mora biti pričevanje, da oznanjamo to, kar smo tudi mi zastonj prejeli. To je tisto pravo življenje v svetosti, ko je naše srce vedno bolj odprto in pripravljeno za nove darove.

Da bomo to zmogli so potrebne tri drže, kot nam jih svetuje papež Frančišek:

- **Biti človek molitve**, to je prva naloga škofa in duhovnika. V molitvi se gradi in raste prijateljstvo z Bogom. Tu prejemamo moč, kadar omahujemo, ko se srečujemo s situacijami, ki nas preraščajo. V molitvi prejemamo luč, ki nam sveti tudi v temni noči, ko kdaj ne vemo več, kam in kako. V molitvi se vedno bolj poistovetim z Gospodom, tako moje besede in dejanja vedno bolj odsevajo Gospodovo držo, njegovo dobroto in usmiljenje.
- **Odgovornost** pri poklicanosti za oznanjevanje evangelija. Gospod nas kliče v duhovništvo, da bi bili njegove priče pred svetom, da bi posredovali veselje evangelija vsem ljudem. To je temelj za naše duhovniško življenje. Nismo mi lastniki tega veselega sporočila, niti ustvarjalci Božjega. Mi smo VARUHI in PODELJEVALCI tistega, kar nam je Bog po svoji Cerkvi zaupal. To pa pomeni veliko odgovornost, ki zahteva dvoje: PRIPRAVO in VESTNO IZPOLNJEVANJE. Velikokrat mi duhovniki na to pozabimo in vse postaja vedno bolj neka rutina. Če gremo po tej poti, lahko hitro postanemo in se počutimo zgolj, kot neki funkcionarji.

- **Ponižnost.** Sv. Pavel pravi: »Kadar sem namreč slaboten, takrat sem močan« (prim. 2 Kor 12,10). Ko sem ponižen, iskren pred Bogom, takrat lahko črпам moč, da lahko grem v srečanje z ljudmi. Ko sem združen s Kristusom, takrat lahko ljudem prinašam »nežnost« Boga in njegovo »človekoljubnost«.

Papež Frančišek veliko govori o Cerkvi na izhodu. Evangelij nam ves čas govori o Jezusu, ki je na poti, sredi ljudi, sredi množic. Želel je biti blizu ljudem, njihovim težavam in bolečinam. Po drugi strani pa ga vidimo tudi, kako se je umikal v samoto, k molitvi, da je bil eno z Očetom.

Papež Frančišek pravi, da se boji »statičnega duhovnika«, ki misli, da ima vse rešitve in vse odgovore, vse strukturirano, vse, kot nek podjetnik. Duhovnik mora biti vedno odprt za delovanje Sv. Duha, pripravljen na presenečenja. To pa je možno, če smo na eni strani ljudje srečevanja z ljudmi in na drugi strani ljudje molitve, kar nam pomaga, da lahko razločujemo in prepoznavamo Božja znamenja.

Draga novomašnika, želim vama, da bi znala biti človeka srečevanj, človeka poslušanja in razločevanja. V evangelijih vidimo, da je Jezus svoje življenje živel kot tisti, ki je »poslan od Očeta«. Nikoli se ni vezal na strukture, ampak na odnose, in ljudi je želel v odnosi z Bogom, da bi ga ljudje posnemali in da bi ta njegov odnos z Očetom bil osnova tudi medčloveških odnosov.

Danes smo na vsakem koraku deležni označevanja duhovnikovih slabosti. Od tega, da nam gre samo za denar, da izkoriščamo druge, namesto, da bi jim služili, da se je nekaj naših sobratov pregrešilo v odnosu do mladoletnih ...

Vse to v nas duhovnikih ustvarja neko negotovost, zbeganost, strah... Kje je pot rešitve? Papež Frančišek nam svetuje »duhovniško bratstvo«. Pomembno je, da se duhovniki družimo, se pogovarjamo, poslušamo, skupaj molimo, skupaj obedujemo, se družimo ob kakšnem športu ...

Draga novomašnika! Gospod vaju je izbral, ker ima svoje načrte z vama, ker želi po vama nadaljevati svoje delo odrešenja. Bodita tega vesela in hvaležna za ta zastonjski dar.

Papež Frančišek nas v svoji Apostolski spodbudi »Veselje evangelija« (VE 83) vabi k veselju, kajti kristjan je človek veselja in ne žalosti. Ne pustita si vzeti evangeljskega veselja! Vzor tega pravega veselja je nebeška Mati Marija, zato ker nam je rodila Jezusa Kristusa, našega Odrešenika in s tem v ta svet prinesla največje veselje. Naj vaju danes ona vzame v svoje varstvo in naj vajini srca napolni z veseljem in vaju nauči zahvaljevati se za vse, kar vama Gospod podarja.

Draga novomašnika Primož in Sebastijan, v tem novem poslanstvu se zavedajta svoje krhkosti in ostanita odprta za Božje darove, da vaju bo lahko dosegala Božja moč tudi v času težav in preizkušenj!

Naj vaju na duhovniški poti spremlja tudi priprošnja in zgled našega blaženega škofa A. M. Slomška, ki je pred 160. leti prenesel škofijski sedež sem v Maribor, v to našo stolnico in ga je, sedaj že sveti papež Janez Pavel II., pred 20. leti, razglasil za blaženega. Amen.

msgr. Alojzij Cvikl DJ
nadškof metropolit